

Протокол

№

гр. София, 04.10.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **7006** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 15:45 часа се явиха:

ИЩЕЦЪТ П. А. М. – редовно призован, не се явява, представлява от адв. Ю. Д., пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР – редовно призовани, се представлява от ЮРК. Е. К., с пълномощно приложен към отговора исковата молба.

СГП – редовно призована, явява се прокурор К..

АДВ. Д.: Формално е налице пречка за даване ход на делото, доколкото не е изтекъл 7-дневния срок поне по отношение на нас. Молбата ми е ако са постъпили документи от 01 РУ, да ни дадете възможност да се запознаем с тях.

СЪДЪТ ПРЕДОСТАВЯ възможност на ищеца и ответника да се запознаят с постъпилите материали от 01 РУ-СДВР

Дава 15 минути почивка.

Съдебното заседание продължава в 15:57 часа, при участието на същият съдебен състав, секретар и страни.

АДВ. Д.: Да се даде ход на делото. Нямам възражения. Водя свидетелите. Поискали сме двама свидетели за имущественото състояние и двама свидетели за имуществените вреди. Сега уточнявам, че единият свидетел ще бъде само за неимуществени вреди, единият ще бъде за имущественото състояние, а третият ще

бъде и за двете обстоятелства. Трима свидетели водим.

ЮРК. К.: Да се даде ход на делото.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Предвид липсата на процесуални пречки, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА искова молба на П. А. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх.Д,ет.7, ап.113, чрез адв. Ю. Л. Д. САК срещу Главна дирекция „Гранична полиция“ към Министерство на вътрешните работи (МВР) [населено място] за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 180 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 05.09.2021г. до окончателното изплащане на обезщетението и направените по делото разноски, вследствие незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ГД „Гранична полиция“ - МВР, назначени на смяна, извършени на 05.09.2021г. на ГКПП Аерогара С., при осъществяване на административна дейност – по граничен контрол и гранични проверки като служителите не предприели дължимите по закон действия и не предотвратили пресичането на държавната граница и отпътуването извън пределите на Р. България на малолетното дете Н. П. М., ЕГН: [ЕГН] – син на ищеца в отсъствие на неговия баща и без доказателства за дадено от ищеца изрично писмено съгласие за това.

ДОКЛАДВА представената административна преписка.

ДОКЛАДВА изискани материали от СДВР – 01 РУ с рег. №14971/02.10.2023 г., свързани с уважено доказателствено искане от ищеца.

АДВ. Д.: Поддържам исковата молбата. Във връзка с направените възражения по допустимостта на претенцията за това, че не е посочено правното основание, държа да посоча, че съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК тези искове се разглеждат по реда на въпросната глава от АПК. А съответно, съобразно ал. 2 същата разпоредба, Законът за отговорността на държавата се прилага единствено за неуредените в АПК случаи. Това е процесуалния ред, който подлежи на разглеждане в настоящото производство. Същевременно, съгласно чл. 204, ал. 4 от НПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установяват от съда, който разглежда иска и това е настоящия съд. В този смисъл е практиката на ВАС по подобен род дела, доколкото се приема, че не може да се очаква жалбоподателя да е оспорил съответните действия. Отделно от това, по-важно е да се посочи, че производствата по чл. 250 от АПК са за прекратяване на съответните действия, а не за отмяната им като незаконосъобразни. На това основание считам, че оплакването на ответната страна се явява неоснователно. Искам да допълня изложените в исковата молба основания от гледна точка на нормативните актове, които са посочени, са в противоречие с още един - разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от Закона за чужденците, съгласно която се забранява напускането на Република България на български граждани под 18 години, притежаващи и друго гражданство, на които единият родител е български гражданин и не е дал писмено съгласие за пътуване зад граница.

ЮРК. К.: Оспорвам исковата молба. Моля да се приемат представените с

административната преписка доказателства, както и представените от СДВР такива. Моля съда да приеме днес представената справка за пътуване на лице български гражданин в чужбина, от която е видно, че лицето при напускане пределите на Република България е притежавало и български паспорт и документ за самоличност, тъй като същата справка не е представена към административната преписка. С определение от 26.09.2023 г. съдът е задължил директора на „Гранична полиция“ да представи в цялост административната преписка по случая, като същата е представена с отговора на исковата молба, като единствено не сме представили тази справка, която представям днес и моля да приемете. Ако съдът прецени, моля да се разпитат и свидетелите.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да изразявам становище на този етап. Да се приеме административната преписка и приложените документи от СДВР и от „Гранична полиция“. За разпит на свидетелите предоставям на съда да прецени.

СЪДЪТ по доказателствата

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като доказателства по делото доказателствата, представени с административната преписка.

Счита представените материали от 01 РУ-СДВР за относими към предмета на делото, поради което и

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като доказателства по делото представените от 01 РУ-СДВР и докладвани днес писмени материали, свързани със заведен преписки.

АДВ. Д.: За справката за пътуване не възразявам да се приеме

ЮРК. К.: Това е разпечатка от колегите от „Гранично наблюдение и гранични проверки“. Ако съдът не прецени, че представеното доказателство е достоверно, моля да се изиска от БДС такава справка, от която да е видно, че малолетното лице е имало български паспорт към момента на напускане пределите на страната.

По отношение на представената справка за пътуване на лице български гражданин, която е печатен текст без ясен автор, съдът намира че НЕ СЛЕДВА ДА БЪДЕ ПРИЕМАНА като писмено доказателство по делото. Следва в тази връзка, предвид становището на страните, да задължи ОТВЕТНИКА да представи по надлежния ред справка за пътуване на лице български гражданин, с информацията която се съдържа в днес представените данни на бял лист, като му УКАЗВА, че следва да е ясен автора. Ако той не притежава наличната информация, следва да поиска удостоверение, за да се снабди със съответната информация от надлежния държавен орган.

По отношение на свидетелите, съдът след като се запозна със становището на процесуалния представител на ищеца намира, че следва да допусне до разпит водените от него свидетели в днешното съдебно заседание, с оглед установяване на релевантни за спора факти, свързани с претендираните неимуществени вреди от ищеца.

С оглед гореизложеното,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПУСКА до разпит водените от ищеца свидетели Ф. Г. Макавейски, Г. К. М. и М. Д. Ц..

В залата се въвежда свидетелят Ф. Г. Макавейски.

СЪДЪТ пристъпва към снемане на самоличността на свидетеля по представена лична карта:

Ф. Г. МАКАВЕЙСКИ – [дата на раждане] в [населено място] българин, български гражданин, неосъждан, без дела и родство със страните, с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 8, ЕГН: [ЕГН].

Свидетелят – предупреден за наказателната отговорност, която носи по чл. 290, ал. 1 от НК. Обеща да говори истината.

На въпроси на адв. Д., СВИДЕТЕЛЯТ каза: С П. М. се познаваме от десетина години, в приятелски взаимоотношения сме. Известно ми е, че неговата приятелка взе сина му и излезна, напусна държавата без негово знание. Той разбра впоследствие, може би 2 дни по-късно, след като не отговаряше на телефонни повиквания. П. звънеше на приятелката си, звънеше на нейни приятелки, да получи някаква информация. Даже той помисли дали не се е случвало с тях. И през ум не му минаваше, че може да напусне държавата. Разбрах, че е ходил в „Гранична полиция“ и от там са му дали информация, че е напуснала държавата с детето. Той беше потресен, защото не е давал разрешение или съгласие.

АДВ. Д.: Споделял ли Ви е впоследствие какви са намеренията му, как се е чувствал във връзка с това ?

СВИДЕТЕЛЯТ: Разговаря ли сме. Той беше коренна промяна в самия човек. Преди това, като му се роди сина, той беше щастлив, радостен, баща, непрекъснато с детето, напред-назад, градинки, забавления, и в един момент като изчезна сина му, той беше на границата на самоубийство, оклюмал. Депресиран, омърлушен, даже по някой път не вдига, отхвърля разговорите. Често пъти се е случвало като се видим да му се насълзват очите. Казва: „Аз съм мъж, виж плача като дете“. Аз му казвам, че е нормално, детето му го няма и не знае какво се случва с него. и тогава започва с крокодилски сълзи да реве. Аз мислех, че във времето ще отшуми малко това нещо, но не. Да не казвам, че става по-зле.

АДВ. Д.: Да е правил опити да се свърже с някой ?

СВИДЕТЕЛЯТ: Кореспонденция с майката на детето никаква няма. Правил е многократни опити. Не съм сигурен, но мисля, че с посолството на Америка опита да направи контакт, защото беше разбрал, че е там, но от всякъде го... не можеше да се свърже. Тук на нейни приятелки звъня, те категорично... даже му се подиграват. Още повече го смазваше това нещо. Да си позволи да търси в Щ., той не е добре финансово. Не е беден, но няма такива средства, няма достатъчно пари, за да си позволи да си търси детето. Със сигурност не е правил опити да търси детето на територията на САЩ, защото това е свързано с огромни разходи. Даже се е случвало аз да му давам пари приятелски назаем. Няма възможности да отиде да си търси детето в друга държава.

На въпроси на юрк. К., СВИДЕТЕЛЯТ каза: Известно ли Ви е малолетното дете да е

притежавало задграничен паспорт, американски или друг документ за пътуване.

СВИДЕТЕЛЯТ: Не, не ми е известно.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси към свидетеля.

На въпроси на съда СВИДЕТЕЛЯТ каза: В седмицата поне по веднъж сме говорили с П.. Разбрах, че сина му е изведен от страната когато вече е било напуснало страната. Няколко дни по-късно, може би седмица по-късно ми го каза. Веднъж или два пъти в седмицата се срещаме с него, на кафе, чисто приятелски.

Аз работя в СДВР. Когато разбрах, че детето на ищеца е изведено от страната, пак работех в СДВР. Като приятел ми е споделял това. Ние доста често сме разговаряли за това, даже и до ден днешен. На един етап беше доста шашнат и не знаеше какво да прави. Аз и не знам какъв съвет да му дам. Не съм юрист да му кажа какво трябва да се направи в една такава ситуация.

Той е спортист и мисля, че тогава беше треньор на детско-юношески отбор по хоккей, обича деца, тренира ги, забавляват се. Той вече не работеше там, но мисля че 10-15 дни по-късно него или го махнаха, или той напусна. Беше в такава тежка депресия. Не съм сигурен дали е търси психологична помощ.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други въпроси.

СЪДЪТ, с оглед липсата на въпроси освободи свидетеля от залата.

В залата се въвежда свидетелят Г. К. М..

СЪДЪТ пристъпва към снемане на самоличността на свидетеля по представена лична карта:

Г. К. М. – [дата на раждане] в [населено място], българка, български гражданин, неосъждана, без дела и родство със страните, с адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9, ЕГН: [ЕГН].

Свидетелят – предупреден за наказателната отговорност, която носи по чл. 290, ал. 1 от НК. Обеща да говори истината.

На въпроси на адв. Д., СВИДЕТЕЛЯТ каза: Познавам П. от над 10 години, приятели сме. П. беше едно прекрасно, слънчево момче, което прекрасно си отглеждаше сина, грижеше се за него във всяко едно направление, във всяка една посока, от смяна на памперси до разходки в парка, през търчане по болници когато е било необходимо, плътно до него. Това е може би един от най-прекрасните бащи, които аз познавам. Това е в течение на времето до 5-годишна възраст на детето, когато в един ден П. ми звънна и каза: „Детето го няма, изчезна. Няма го детето. Търся, звъня на майката, няма го, изчезна, просто го няма“. Той просто беше съсипан, като пребит, в такава тежко емоционално състояние ние, и все по-тежко. Той не знаеше къде се намира. Ходеше като обезумял. И ние не знам какво да правим, ходим по институции. В крайна сметка, минават няколко дни, той не знае в катастрофа ли се е блъснало, живо ли е, умряло ли е, какво се случва с това дете. Никаква информация от другия родител. В крайна сметка отиде в ГД „Гранична полиция“ и там една жена, служителка му казва, че детето го няма в България и това е. Детето го няма. От там нататък той просто е

половин човек. Това не е вече същият човек. Това е едно съсипано същество, което няма за какво да живее. Той си пропуска срещите, не идва на кафета, аз му звъня. Това е друг човек. Детето му го няма. Това е буквално най-важният човек в живота му. Той загуби майка си, баба си, една след друга. Това дете не се знае живо ли е. Това е равносилно на най – лошото. Никой не знае къде е. Няма го България. П. е в такова тежко емоционално състояние. Аз нямам с какви думи да го опиша. То не може да се опише. Това е най-голямото нещастие, равносилно на другото най-голямо нещастие. Момчето какви ли не опити търсеше. По какви ли не адвокатски кантори не ходи. Те са непосилни сумите за него. Той напусна работа, не може да ходи на работа. Той не е адекватен да ходи на работа. Той не може да спи. Изпада в тежки депресивни състояния. Той не можеше да си върши задълженията, каквито и да са те. Това е невъзможно, детето ти го няма и ти да ходиш на работа, да се правиш, че нищо не е станало и да си спокоен. П. напусна работа. Няма как човек, който е без работа... Всичките приятели сме му помагали но сумите, които му казваха, са непосилни за него. Около 250 000 лева и от там нагоре са му искали. Помагали сме финансово, защото той остана без работа. Дълго време от спестявания се издържаше. Помагали сме с всичко каквото можем. В момента е много зле. Минаха 2 години, нищо, никаква следа. Не се е чувал с майката. Една снимка не е получил. Очевидно другия човек... не се знае това дете дали е живо, дано да е живо, здраво ли е, кой го отглежда, как го отглеждат. Други деца няма. Д. да е здрав поне.

На въпроси на юрк. К., СВИДЕТЕЛЯТ каза: П. някога е живял заедно с майката на детето. Очевидно, след това не са живели заедно, в някакъв момент. При напускане пределите на страната, и двамата родители се грижеха за детето. Основно майката се грижеше за детето, но съвместно двамата са се грижили за детето, заедно са гледали детето, то е живеело и при двамата.

На въпроси на съда СВИДЕТЕЛЯТ каза: Родителите на детето са имали някакви пререкания от време на време. Друго не знам. Живеели са в общо жилище. Внезапно изчезнаха майката и детето. Не зная за някакъв предшестваш конфликт. Майката винаги е могла да разчита на бащата за грижата за детето, той е бил винаги на линия, за доктори, за болници, за детегледачка включително. От П. разбрах за изчезването на детето, той ми се обади, преди 2 години някъде. Звънял, звънял е на майката, тя не вдига телефона, звънял е на нейни приятелки. Това беше преди 2 години, по това време, не е било зима. Не ми е известно П. да е ползвал психологическа помощ за това си състояние. Сигнализирай е за изчезване на детето ГД „Гранична полиция“. Не знам дали е имал съмнения къде може да е детето. Знаем, че майката е живяла като майка в Щ.

Всичко му мина през акъла, но първо най-лошото. От там-нататък всичко останало. Той ще бъде уведомен рано или късно. В „Пирогов“ и във всички болници е звънял, за да търси детето.

На въпроси на юрк. К., СВИДЕТЕЛЯТ каза:

ЮРК. К.: Колко време след като детето е напуснало България, всъщност ищецът е разбра ?

СВИДЕТЕЛЯТ: След 5 дена, когато отива в ГД „Гранична полиция“, 3-4 дни.

ЮРК. К.: Вие казахте, те са живели заедно и са отглеждали общото им дете. Той не се

ли е прибрал вкъщи ? Прибрал ли се е ?

СВИДЕТЕЛЯТ: Аз нямам представа дали са живели заедно. Някога са живели заедно, но към момента на тези случки и събития, аз нямам информация и нямам представа дали са живели заедно, това са си техни отношения.

СЪДЪТ, с оглед липсата на въпроси освободи свидетеля от залата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други доказателствени искания.

За разпит на свидетеля М. Д. Ц. и предвид доказателствените искания и прилагане на допълнителни доказателства, **СЪДЪТ**

ОПРЕДЕЛИ:

ОТЛАГА и НАСРОЧВА делото за **01.11.2023 г. от 14:45 часа**, за която дата страните и днес явили се свидетел са редовно уведомени.

ЗАДЪЛЖАВА директора на ГД „Гранична полиция“ чрез юрк. К. да представи в оригинал административната преписка във връзка със случая, със заверени копия, както и заверено копие от представеното, но неприето днес писмено доказателство с надлежното удостоверяване автора на справката.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 16:35 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: